

Arrest

nr. 159 511 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2013 met referentienummer 27757.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 23 juni 2008 is verzoeker vrijgesteld en werd hem een bijkomende termijn gegund tot 28 juni 2008 om het grondgebied te verlaten.

Op 5 mei 2008 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 januari 2003 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 juli 2009 dient verzoeker wederom een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 17 maart 2011 is de aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing is ingetrokken op 6 juni 2011. Op 25 juni 2012 is verzoeker gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Op 27 mei 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is op 30 augustus 2011 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Op 24 oktober 2011 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet; Deze aanvraag is ontvankelijk verklaard en vervolgens is hij in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 10 december 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die om medische redenen was ingediend, ongegrond verklaard.

Op 6 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 30 juli 2009 om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 februari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen - met name dat betrokkene sedert 2003 in België zou verblijven (hetgeen wordt aangetoond aan de hand van het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9.3 in 2003, getuigenverklaringen, administratieve controles in 2005 en 2008) dat hij werkwillig zou zijn en aandeelhouder zou zijn in de firma MA, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij de Nederlands en Frans zou spreken en zich ingeschreven heeft voor het volgen van Nederlandse les, dat hij een ruime vriendenkring zou hebben en getuigenverklaringen voorlegt - zijn op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Op 25.06.2012 werd betrokkene gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Commissie besliste tot een gunstig advies aangaande de integratie van betrokkene 'op basis van een aantal getuigenverklaringen waarin gesteld wordt dat betrokkene een rustige en goed geïntegreerde persoon is. Aangaande de kennis van de Nederlandse taal worden geen bewijzen voorgelegd van het effectief kennen van de Nederlandse taal. Tijdens het verhoor stelt de Commissie vast dat betrokkene de Nederlandse taal vrij goed machtig is. Wat het beroepsverleden en de werkbereidheid van betrokkene betreft, verklaart betrokkene te werken a/s kok. Hij zou graag in die richting verdergaan: Het dossier werd vervolgens opnieuw overgemaakt aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, die op datum van 07.09.2012 de beslissing nam binnen haar discretionaire bevoegdheid om dit advies niet te volgen en niet over te gaan tot de regularisatie van betrokkene. Ondanks het gunstig advies dat de Commissie heeft gegeven heeft Mevrouw de Staatssecretaris beslist de regularisatieaanvraag van betrokkene te verwerpen omdat zijn duurzame verankering ondanks zijn lang verblijf onvoldoende bewezen is. Bijgevolg kunnen de elementen aangaande de integratie van betrokkene niet weerhouden worden als een grond om hem een verblijfsregularisatie toe te staan.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: betrokkene verklaart AIDS te hebben) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene stelt dat hij niet naar zijn land terug kan gezien zijn vrees voor persoonlijke vervolging. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor die deze bewering kan ondersteunen. Dit element kan dus ook onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (en waarop verzoeker zijn aanvraag destijds middels een actualisering steunde) niet meer van toepassing zijn ingevolge de arresten van de Raad van State van respectievelijk 9 december 2009 en 5 oktober 2011 waarbij voormelde instructie werd vernietigd.

Deze stelling is onjuist.

Waar de Raad van State bij arrest nr. 198.769 dd. 9 december 2009 de instructie inderdaad vernietigde, heeft dit de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van weerhouden om de inhoudelijke criteria van deze instructie onverminderd te blijven toepassen, zij het dan in het kader van de discretionaire bevoegdheid die inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is toegekend aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris.

Dit werd overigens telkenmale uitdrukkelijk vermeld in de beslissingen die de Dienst Vreemdelingenzaken nam inzake regularisatieaanvragen die op de instructie van 19 juli 2009 werden gebaseerd.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds aanvaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met het arrest nr. 215.571 dd. 5 oktober 2011 heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Ten eerste werden de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest dd. 5 oktober 2011.

Deze vernietiging gebeurde reeds bij arrest dd. 9 december 2009.

Ten tweede wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 5 oktober 2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer door de Staatssecretaris of zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gehanteerd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt.

Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan, nog tegen een weigering die ondermeer (doch niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premisse die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn (cf. eerste onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat hij de facto deze criteria wel (nog) toepast.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat wordt gemeld welke de buitengewone omstandigheden zijn die werden aangenomen om tot deze ontvankelijkheid te besluiten.

Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker gebeurde dan ook duidelijk ingevolge een alsnog toepassen van de principes van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, zij het contra legem.

Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009.

Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt de gemachtigde van de Staatssecretaris op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren.

De beslissing die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden m.b.t. de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch niet meer inzake de gegrondheid ervan.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de aangehaalde elementen van verblijf en integratie op zich geen grond zijn om aan verzoeker een verblijfsregularisatie toe te staan en niet weerhouden worden.

Ter motivering hiervan wordt verwezen naar de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie dd. 7 september 2012 om het gunstig advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen niet te volgen en niet over te gaan tot regularisatie van verzoeker.

Ondanks het gunstig advies dat de Commissie heeft gegeven zou Mevrouw de Staatssecretaris hebben beslist de regularisatieaanvraag van verzoeker te verwerpen omdat zijn duurzame verankering ondanks zijn lang verblijf onvoldoende bewezen zou zijn.

Verzoeker merkt allereerst op dat de beslissing dd. 7 september 2012 van de Staatssecretaris, waarnaar de op heden bestreden beslissing verwijst, hem niet bekend is.

Deze werd nooit aan verzoeker meegedeeld en vormt evenmin een bijlage aan de bestreden beslissing dd. 6 november 2012.

Derhalve stelt verzoeker vast dat er aangaande zijn verzoek tot regularisatie twee beslissingen werden genomen, één door de Staatssecretaris zelf op 7 september 2012 en één door de gemachtigde van de Staatssecretaris dd. 6 november 2012.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing in belangrijke mate wordt gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing dd. 7 september 2012.

Aangezien deze nooit aan verzoeker werd meegedeeld, kan hij geen kennis nemen van de exacte motieven ervan, noch enige controle uitoefenen op de juistheid van de wijze waarop deze beslissing en haar motieven worden weergegeven in de bestreden beslissing dd. 6 november 2012.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat de Staatssecretaris zelf op 7 september 2012 zou hebben beslist om de aanvraag van verzoeker te verwerpen omdat zijn duurzame verankering ondanks zijn lang verblijf onvoldoende bewezen zou zijn, wordt dit nergens door bevestigd zodat geen enkele controle mogelijk is op de juistheid van deze weergave van de beslissing van de Staatssecretaris.

Een essentieel element in een beslissing die voor verzoeker van bijzonder belang is, moet minstens op zijn juistheid kunnen worden gecontroleerd, quod non.

Verzoeker beschikt zelfs over geen enkel bewijs van het bestaan van de beslissing dd. 7 september 2012, laat staan dat hij zou kunnen nagaan of de gemachtigde van de Staatssecretaris deze in de bestreden beslissing correct en volledig heeft weergegeven, er een juiste beoordeling van heeft gemaakt en niet op onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen.

Hiermee wordt dan ook de materiële motiveringsplicht miskend.

Daarenboven stelt verzoeker ook een schending van de formele motiveringsplicht vast, welke vereist dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dienen te worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De motivering die bestaat in een verwijzing naar een eerdere beslissing van de Staatssecretaris, zonder dat op enige manier wordt aangetoond dat deze beslissing ook effectief bestaat, minstens welke de precieze inhoud ervan is, kan niet als afdoende aanvaard worden.

Vierde onderdeel van het middel

De kwestie van de motivering van de bestreden beslissing is des te meer belangrijk, nu de Dienst Vreemdelingenzaken bij schrijven dd. 31 augustus 2011 zelf een advies heeft gevraagd van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen aangaande de duurzame lokale verankering van verzoeker. Waar deze Commissie geen bindende beslissingen neemt doch slechts een advies verleent, dient aanvaard dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde in het kader van de discretionaire bevoegdheid kan beslissen om dit advies niet te volgen.

Aangezien de discretionaire bevoegdheid echter niet mag leiden tot willekeur, dient een dergelijke beslissing te worden gemotiveerd.

Zoals reeds uiteengezet ter staving van het derde onderdeel van het middel steunt de bestreden beslissing inzake de elementen van verblijf, integratie en duurzame verankering volledig op een beslissing die op 7 september 2012 door de Staatssecretaris zou zijn genomen, zonder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ter zake zelf enige beoordeling heeft gemaakt.

Waar de kwestieuze beslissing van 7 september 2012 nooit aan verzoeker ter kennis werd gebracht, heeft hij geen mogelijkheid om kennis te nemen van de motieven ervan en ter zake enige controle uit te oefenen, of minstens de Raad uit te nodigen zulks te doen.

De beslissing om af te wijken van het advies van de Commissie wordt derhalve niet gemotiveerd.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de in de bestreden beslissing vermelde (doch geenszins letterlijk geciteerde) redengeving van de beslissing van de Staatssecretaris dd. 7 september 2012 juist en volledig zou zijn, kan deze onmogelijk als afdoende worden beschouwd.

Blijkens de weergave in de bestreden beslissing zou de Staatssecretaris op 7 september 2012 immers tot weigering van de regularisatie van verzoeker hebben besloten "omdat zijn duurzame verankering ondanks zijn lang verblijf onvoldoende bewezen is".

Op deze wijze worden op geen enkele manier de vaststellingen en beoordeling door de Commissie weerlegd, noch haalt de Staatssecretaris enig bijkomend element aan waarmee zou kunnen worden verantwoord dat het advies van de Commissie niet gevolgd wordt, temeer daar in dit advies precies wordt aanvaard dat de duurzame verankering wel voldoende bewezen is.

Hierbij dient te worden onderstreept dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij brief dd. 31 augustus 2011 zelf de door verzoeker voorgelegde elementen inzake duurzame verankering aan de Commissie ter beoordeling voorlegde.

De bestreden beslissing werd niet op afdoende wijze gemotiveerd, minstens is zij niet redelijk."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel stelt verzoeker als zouden artikel 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden zijn, alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit als zou de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis, waarop de thans bestreden beslissing een antwoordt inhoudt, ontvankelijk zijn bevonden bij toepassing van de inmiddels vernietigde "Instructie".

Zoals blijkt uit het supra weergegeven feitenrelaas, werd de op 9 september 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard, zodat verzoeker onder attest van immatriculatie was geplaatst ten tijde van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt zowel verwezen naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, waarmee de "instructie" werd vernietigd, als naar het twee jaar later gevelde arrest.

Bij arrest van 1 december 2011 nr. 216.651, vernietigde de Raad van State het arrest nr. 51.640 van 25 november 2010 van de Raad omdat die rekening hield met de ontvankelijkheidscriteria van de reeds vernietigde instructie van 19 juli 2009 en deze criteria toepaste ten gronde.

De Raad van State stelde dat de staatssecretaris voor het asielbeleid in individuele gevallen mag oordelen het verblijfsrecht toe te kennen op basis van eigen redelijk verantwoorde inzichten, maar mag geen algemeen bindende regels opstellen voor de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Artikel 9bis Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan een aanvraag tot machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard.

De vernietigde instructie van de staatssecretaris heeft specifieke humanitaire situaties omschreven waarin de toekenning van een machtiging tot verblijf is gerechtvaardigd en waarin de vreemdelingen vrijgesteld worden van het leveren van bewijs van buitengewone omstandigheden, terwijl dit slechts de taak van de wetgever is.

In het arrest nr. 51.881 van 29 november 2010 heeft de Raad zich aangesloten bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris en naar zijn discretionaire bevoegdheid verwezen om zich op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. De Raad had op die manier toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij bijgevolg die bepaling geschonden. Het arrest werd bijgevolg vernietigd.

Het is in het licht van die rechtspraak dat de thans bestreden beslissing werd gemotiveerd.

Naast de verwijzing naar de beslissing van de Staatssecretaris voor asiel en migratie, maatschappelijke integratie en armoedebestrijding, waarbij zij oordeelde het gunstig advies d.d. 25 juni 2012 van de Commissie van Advies voor vreemdelingen niet te volgen, komt de gemachtigde tot het besluit dat de door verzoeker aangehaalde elementen om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te onderbouwen op zich geen grond zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Dat motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen en wordt niet tegengesproken door verzoeker, die zijn betoog beperkt tot de kritiek op het feit dat de beslissing d.d. 7 september 2012, waarbij de staatssecretaris oordeelde het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen niet te volgen, hem niet werd ter kennis gebracht.

Het middel is niet gegrond.”

3.3 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet is vermeld. Voorts vermeldt de bestreden beslissing dat verzoekers aangehaalde elementen van integratie niet weerhouden worden als een grond om hem een verblijfsregularisatie toe te staan. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt aldus niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is omdat niet wordt verduidelijkt waarom zijn duurzame verankering ondanks zijn lang verblijf en ondanks het positief en gemotiveerd advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen onvoldoende bewezen is. Er wordt verwezen naar een beslissing van de staatssecretaris van 7 september 2012, evenwel heeft verzoeker geen kennis genomen van deze beslissing en dus nog minder van de motieven waarom de duurzame verankering onvoldoende bewezen wordt geacht.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Verzoeker heeft een aanvraag tot verblijf ingediend, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker.

Verweerder motiveert dat de aangehaalde elementen geen grond zijn om aan verzoeker een verblijfsregularisatie toe te staan. Op 25 juni 2012 is verzoeker gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een gunstig advies gaf aangaande de integratie van verzoeker. Vervolgens is het dossier overgemaakt aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie die op datum van 7 september 2012 besliste om dit advies niet te volgen. De aanvraag wordt verworpen omdat zijn duurzame verankering, ondanks zijn lang verblijf, onvoldoende bewezen is.

Los van de vraag of de beslissing van de staatssecretaris van 7 september 2012 diende ter kennis te worden gebracht aan verzoeker, stelt de Raad evenwel, samen met verzoeker vast, dat in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen waarom de duurzame verankering onvoldoende bewezen wordt geacht.

De Raad stelt vast dat op 24 oktober 2011 een advies wordt gevraagd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, met name *“De vraag is dus of er al dan niet duurzame lokale verankering is in hoofde van de aanvrager en of er naar uw mening, indien de lokale verankering bewezen is, geen andere elementen in het dossier de machtiging tot verblijf zouden beletten”*. Vervolgens blijkt uit de stukken van het dossier dat de Commissie een advies heeft gegeven op 25 juni 2012 waarin ze besluit *“De Commissie besluit tot een gunstig advies wat de vaststelling van de duurzame verankering van A.I.S. in België betreft.”*

De Raad betwist niet dat de gemachtigde bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Evenmin betwist de Raad dat er geen enkele wettelijke verplichting is om een vreemdeling te regulariseren indien deze een langdurig verblijf kan aantonen. De regularisatie is een gunstmaatregel, zodat de staatssecretaris, gelet op zijn discretionaire bevoegdheid, op gemotiveerde wijze kan afwijken van het gemotiveerd advies van de Commissie. Evenwel kan de beslissing af te wijken van het advies van de Commissie bezwaarlijk afdoende gemotiveerd worden genoemd, nu het advies van de commissie van Advies voor Vreemdelingen geenszins wordt weerlegd en er enkel wordt gesteld dat de duurzame verankering onvoldoende bewezen is. De loutere vermelding dat de duurzame verankering onvoldoende bewezen is terwijl de Commissie de duurzame lokale verankering wel voldoende bewezen achtte, volstaat niet. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

Het verweer van de gemachtigde dat het motief niet wordt tegengesproken door verzoeker en volstaat om de bestreden beslissing te schragen, vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Het eerste middel, derde onderdeel, is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN